

OPINIÓ

ON ERA EL BARCO?

Maria Lluïsa Pazos (Barcelona)

Si empréssim un llenguatge metafòric podríem allargar el títol: "On era el barco quan els tancs atacaven?". Malauradament, la realitat ja és prou salvatge, prou injusta. No cal usar metàfores. On era el barco quan els seus companys de feina eren detinguts, eren —o encara són— empresonats, eren —o encara són— maltractats?

Carles Buenaventura, cap de correcció del "Diari de Girona", Eduard Lòpez, redactor del diari "El Punt", Oriol Malló, periodista de la revista "El Temps", no és mereixien el silenci vergonyós de la tripulació fantasma, còmplice, en la seva actitud insolidària, de l'agressió.

Cal no oblidar que la colla del GEC s'ha vantat sempre de tenir l'exclusiva com a treballadors de la llengua en els mitjans de comunicació més poderosos o si més no d'un àmbit més general. Els seus membres ocupen o han ocupat, de fet, càrrecs de responsabilitat en els mateixos mitjans de comunicació que han contribuït a silenciar el fet de les detencions i a emmascarar-lo davant l'opinió pública.

No he esmentat sinó tres noms d'entre tots els detinguts. Crec sincerament que tots ells mereixen la mateixa defensa i la mateixa solidaritat, però precisament aquests tres són companys de professió i de feina dels Fité, Pericay, Tubau, Toutain, Camps i similars, i més enllà d'ideologies i de consignes, no han rebut d'ells ni el benefici del dubte ni la solidaritat del company.

Sota les faldilles de quin partit —proper a Corcuera— s'amagava el barco, enarborant l'estendard fals i roí de la seva asèpsia i del seu científisme?

De fet ja ens tenen acostumats a aquesta mena d'asèpsia que sempre protegeix els interessos del centre. L'actitud no ens hauria pas d'estranyar. Ara fa dos anys quan Fabregat iniciava la depuració de mots "massa catalanistes" a Canal 9 i censurava la llengua normativa rebé immediatament l'aplaudiment i la solidaritat del Sr. Fité. Al cap d'un any quan els lingüistes de TVV eren represaliats i acomiadats perquè eren "catalans", i demanaren suport als companys dels mitjans de comunicació, ja reberen

com a resposta el silenci i la insolidaritat. Ara, quan s'ha jugat i es juga impunement amb la llibertat i amb el dret de les persones, el "barco", continua demostrant que és construït amb la fusta de la deslleialtat i de la covardia. Davant certes coses l'asèpsia no és sinó l'etiqueta que amaga la política més perversa. Més enllà de les ideologies.

És ben cert que sota un model de llengua sempre hi ha un model de nació i, fins i tot, una escala de valors humans.

QUI MANA?

A. A. Solé (Barcelona)

L'enunciat és curt. De fet, en plantejar-nos aquest interrogant, no ens volem referir a qui mana en qualsevol àrea de la vida quotidiana, sinó que el que volem dir és: qui mana a Catalunya en això de la llengua?

Segurament que hi haurà persones que diran que, en assumptes de llengua, qui mana a Catalunya és la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Unes altres diran que és la Generalitat. Jo dic que ni l'una ni l'altra. Ambdues possibilitats caurien de ple en el terreny de la normalitat, i pel que fa a Catalunya, la normalitat n'és ben lluny des de fa molt temps i fins ara no sembla pas que ningú s'entesti a fer-la tornar. Qui mana de debò a Catalunya en això de la llengua és el GEC.

És molt possible que hi hagi persones que no sàpiguen què és o qui és el GEC. I n'hi haurà que, tot i sabent-ho, somriuran escèptiques.

Per als primers —per als qui no saben què és o qui és— els diré que és un grup de persones (homes i dones) que es va donar a conèixer l'any passat com a tal. Nasqué per plantar cara a l'Institut d'Estudis Catalans, i s'han especialitzat a destruir el català com a llengua de cultura, advocant, en la pura tradició del romanticisme tronat, per la llengua del poble. Aquesta és la definició d'intencions més innocent. Dessota, el populisme es transforma en espanyolisme i les "facilitats" en demagogia, atès que ells són els únics dictadors de les transgressions. Unes transgressions que han convertit amb llei amb un absolutisme impensable en el més normativista dels normativistes.

La seva coartada és l'ús del català al carrer. Un ús generalment llunyà de la llengua normativa. Quaranta anys de Dictadura no han passat en va. La gent que ara té de 30 a 50 anys ha estudiat espanyol i en espanyol. El camí normal seria que de mica en mica aquestes persones es "normativitzessin". Doncs, no! El GEC ha descobert que és molt millor —sobretot per a les seves butxaques i per a la seva ignorància— que tothom es "desnormativitzi" per tal que ningú no experimenti el trauma de la